

Cântare scrisului nostru

Grigore Vieru

Lui Ion Druță
Sunt un om al nemâniei,
Lumii astea nestrăin.
Vin din munții latiniei,
Deci, și scrisul mi-i latin!
Zis-a cerul: „Fiecare
Cu-al său port, cu legea sa!”
Scrisul ei și râma-l are,
Eu de ce nu l-aș avea?!
Ah, din sângele ființei
Ni l-ați smuls și pângărit
Și pe lemnul suferinței
Ca pe Crist l-ați răstignit!
Ochii lui cei ai uimirii,
Când i-ați scos și nimicit,
Ați scos ochii nemuririi
Ce pre noi ne-au îndrăgit.
Ne-ați vroit schimba chiar țeasta,
Sufletul, străvechiul grai,
Învățându-ne că asta
E un bine, e un rai.
Dar din... mare „paradisul”
Iată ce-nvățarăm noi:
Cine-ntâi îți fură scrisul,
Celelalte-ți ia apoi!
Vremuri alte vin să nască
Omul unui nou destin.
Cum mințindu-m-ai, strâmb dascăl,
Scrisul meu că mi-i străin.
Și din gură și din carte
Cum mințitu-m-ai mereu,
Cum urātu-m-ai de moarte
Când aflai că-i scrisul meu!
Știu: ești gata să mă rumegi
În slugarnicii tăi clești
Când mă uit cu ochii umezi
Către crinii latinești.
Știu că pașii tăi mă latră
Când, durut, la el revin.
Ci va arde - da! - în vatră
Focul scrisului latin!
Foc de care mult mi-i sete,
Care-ndurerat și sfânt,

Grâul altor alfabete
N-a aprins și ars nicicând.
Deci, lăsați-ne în firea
Moștenită din străbuni
Și-ți primi în loc iubirea,
Pacea unor oameni buni.
Nu-i o vină, Doamne iartă,
Floarea lui că o văzurăm,
Că ne-am fost iubit odată
Și ne mai iubim și-acum.
Sunt un om al nemâniei,
Lumii astea nestrăin.
Vin din munții latiniei,
Deci, și scrisul mi-i latin!